

under Forudsætning af Mynternes cylindriske Form tilstrækkelige Forflag; det vil ses, at de opgivne Diametre kun indeholde mindre Afvigelser fra de i Rigerne nu benyttede Mynter af tilsvarende Værdi; derhos er det iagttaget, at ikke 2 Mynter i den hele Række erholde samme Diameter, og at alle de Mynter, der ere prægede af samme Hovedmetal, indbyrdes paa det Nærmeste blive ligedannede.

Hvad Præget angaar, have vi, saameget mere som særlig Indsigt i Myntningens Teknik ikke har været repræsenteret i Kommissionen, indskrænket os til det i denne Henseende Nødvendigste. Det Dvrigte kan vistnok henvises til hvert enkelt Riges frie Bestemmelse; men vi skulle dog henlede Opmærksomheden paa, hvor onskeligt det er, at der, inden Udprägningen af de nye Mynter tager sin Begyndelse, indledes en Forbindelse imellem de tre Myntværksteder, for at Overenskomst mellem disse kan træffes om adskillige Punkter af større eller mindre teknisk Betydning, der helst bør afgjøres paa samme Maade i alle tre Lande, og af hvilke vi her skulle henstille det Forflag, at der paa Reversen af 1-, 2- og 4-Krondalerstykkerne præges en Krone, hvorved det af os foreslaaede Navn for Regningsenheden i Befolkningens Dine vil vinde en Berettigelse, som vil skaffe den lettere Indgang. Muligvis vil det endog vise sig gjørligt at give Reversen paa alle tre Rigers Mynter et ganske ensartet Præg, hvilket vilde medføre stor praktisk Fordel.

Til nærmere Oplysning og Sammenligning vedføie vi under Bilagsmærke II. en Fortegnelse over de nu i de tre Riger lovlige kurserende Sølv- og Broncemynter med Tilføielse af hvert Stykkes Vægt, Løbighed og Maal. Vægt og Maal ere anførte efter det sibt prægede Exemplar af hvert Slags, som findes i det kongelige Myntkabinet i Kjøbenhavn.

Til Artiklerne 9—15.

Naar flere souveræne Stater forene sig om at benytte hverandres Mynt, og navnlig hverandres Skillemynt, som lovligt Betalingsmiddel, er det nødvendigt, at de vedtage Bestemmelser, sigtende til at forebygge den altsfor stærke Udmyntning af Skillemynt, hvortil muligvis en af Staterne under særegne Omstændigheder til Skade for de andre kunde føle sig fristet. En Betyggelse i denne Henseende har man tidligere ment at finde deri, at man sluttede Overenskomst om, hvor høit et Beløb i Skillemynt det vilde være hver af Staterne tilladt at udpræge, og en dertil sigtende Bestemmelse findes saaledes ogsaa optagen i den ovenfor nævnte latiniske Myntkonventions Artikel 9. Vi have imidlertid fundet, at det vilde være umuligt, med noget Haab om at have truffet det Rette, forud at bestemme, hvilket Beløb af Skillemynt der under velende Konjunkturer vilde være stemmende med hvert af Rigerne's Behov, og det saa meget mere, som vi ikke have foreslaaet nogen Hovedmynt til mindre Værdi end Guldkronen. Vi have derfor stræbt paa anden Maade at tilvejebringe den i saa Henseende fornødne Garanti. Fristelsen til en saadan overdreven Udmyntning af Skillemynt svinder vel i samme Grad, som man lader Skillemyntens Metalværdi nærme sig Hovedmyntens, og vi skulle i denne Henseende gøre opmærksom paa, at vi have givet den foreslaaede Skillemynt en Metalværdi, der ligger Hovedmyntens omtrent $3\frac{1}{2}$ pCt. nærmere, end Tilfældet er med Hensyn til det i den latiniske Myntkonvention for dens Skillemynt bestemte Forhold. Men Fristelsen er herved kun formindsket, og vi foreslaa altsaa for det Første, at det Beløb, som Enhver er forpligtet at modtage i Skillemynt, sættes til høit 20 Krondaler i 1-, 2- og 4 Krondalerstykker, 5 Krondaler i mindre Sølvmynt og 1 Krondaler i Broncemynt, hvilken Grændse vil hindre Benyttelsen af Skillemynt til større Betalinger. Dernæst have vi ment, at Staterne burde forpligte sig til at modtage et hvilket som helst Beløb af Skillemynt til Udvevling mod Guldmint af Enhver, der ved de hertil i hvert af Rigerne bestemte Kasser forlangte saadan Udvevling. Endelig have vi foreslaaet, at ethvert Riges Finantsbestyrelse lige over for de andre Rigers Finantsbestyrelser skal være forpligtet til fra disse at modtage al den med Rigets Præg forsynede Skillemynt, som af dem